

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA:
DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR
— UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO IV.

LJUBLJANA, PETEK, 21. JUNIJA 1940.

STEV. 41.

Kdo igra najgršo vlogo v sedanji vojni?

MILIJONI ŽRTEV

Žalostno dejstvo je, da ima vojna, ki se je komaj pred kratkim razbesnela, že zelo skeleče posledice za vse človeštvo. Računajmo, da je v teh mesecih padlo na vseh bojiščih brez pretiravanja vsaj dva milijona mož. To predstavlja milijone dragocenih človeških življenj, milijone uničenih življenjskih načrtov. Saj to niso bili sami velikopotezni in svet pretresujoči načrti, toda tudi ta cilj, da bi lepo preskrbel družino in dobro vzgojil svoje male otroke, je pomemben in plemenitega človeka vreden življenjski načrt. Bog ve, koliko takih dobrih očetov je ostalo v jarkih in koliko takih mladih fantov je padlo, ki so si pravkar hoteli ustanoviti srečno družino. Za vsakim padlim, ubitim, potopljenim, od tankov pomandranim, od strojníc pokošenim vojakom žaluje tri, pet, šest src v domovini: oče, mati, žena, otroci, sestra, nevesta, brat ...

DRUGI ŽALOSTNI SADovi

Kako bridke so posledice vojske na drugih področjih, ne glede na uničena življenja. Gospodarsko življenje razmajano, neurejeno in negotovo, veselje do dela ubito, vzgoja skoraj nemogoča. Podivjanost in nesmiselno izživljanje iz obupa sta običajen pojav.

ZLOČINSKI VZROKI VOJSKA

Vse to strahotno zlo vojske pa pade na rame človeštva ne po kakšni železni nujnosti, ampak zlobi nekaterih, ki imajo moč v rokah, da morejo zanetiti vojni požar. Iz zgodovine so znane vojne, ki so jih sprožili po dobičku hlepeči petrolejski magnati in opijski trgovci. Ti brezvestni ljudje neskončno višje cenijo kaplje petroleja in opijeva zrna kot pa potoke človeške krvi, ki morajo teči zaradi njihovega umazane-ga dobička.

KDO JE OMOGOČIL VOJNO?

O sedanji vojni ne moremo reči, da bi bil njen izvor in vzrok manj grd. Narodi točijo solze in kri, edini, ki si zadovoljno manejo roke, pričakujejo dobre kupčije, pa so rdeči mogotci, ki so že zdavnaj prežali na ugoden trenutek, ko bodo mogli sprožiti krvavi obračun. O tem prav nič ne dvomijo, da brez zmede in opustošenja, kakršno naredi vojna, svetovne revolucije ne bodo nikdar izvedli.

Ne bomo rekli, da so drugi pri sedanji vojni nedolžni. Toda tisti, ki je dal priliko, pomagal in omogočil, da so se zle sile razbesnele, je bil boljševik.

Presenetljiva pogodba med Kominternom in narodnimi socialisti je bila preračunana samo na to, da da pogum za začetek splošnega klanja. Če bi boljševiki podprli Francoze in Angleže, bi bilo medsebojno razmerje moči tako neenako, da bi se slabejši dvakrat premislil spustiti se v vojno. Sedaj ko se je vojna že začela, pa Kominterni zopet noče preveč podpirati Nemčije, da ne bo vojne prehitro konec ... Rdeča revolucija potrebuje potokov krvi.

KOMINTERNA — VOJNI DOBIČKAR

Kominterni si je izbrala v sedanji vojski posel, ki je najbolj zaničevanja vreden in najgrši, posel vojnega dobičkarja. V ozadju čepi ta potuhnjeneč in preži kot bojazljiva hijena, kdaj more popasti v splošnem metežu kak košček plena. Ob koncu pa si obeta svoj glavni uspeh: v razrvani, krvavi in napol porušeni Evropi zanetiti svetovno revolucijo.

Kdor Kominterne doslej še ni poznal, lahko sedaj premišljuje in sodi po njenih dejanjih. Odpirajo se brezna zlobe in hudobije.

Flamsko slovstvo

V zadnjem času smo mnogo čuli in brali o Flamcih, na čijih ozemlju so se pred nedavnim odigrali krvavi boji. Kulturno in gospodarsko življenje je bilo pred to vojno že na visoki stopnji.

ZAČETEK FLAMSKEGA SLOVSTVA

Njihova literatura se je začela ob koncu 16. stoletja. Porodila jo je globoka ljubezen do flamskega jezika. Hitro je podlegla romantiki, ki je bila tedaj absoluten vladar v umetnosti. V epski obliki opevajo razgibano življenje tedanjega časa in proslavljajo narodne junake. Glavni zastopnik te smeri je Henri Conscience. Dela »Flamski lev«, »Kmetijska vojna« in dr. so povesti legendarnega značaja in je v njih prav malo resničnega, mnogo pa izrednega, nenavadnega, romantičnega. Boljša so njegova dela, ki slikajo življenje preprostih in dobrih Flamcev. Kulturna vrednost tega pisatelja je v tem, da je narod naučil brati in da mu je vzbudil narodno zavest.

REALIZEM

Realizem ni našel pri Flamcih mnogo odziva. Glavni realisti je Guido Gezelle; iz njegove šole so izšli številni učenci.

NOVA DOBA

Z letom 1892 je nastopila nova doba v flamski literaturi. Prične se gibanje, ki politiko pusti ob strani; predvsem se pa zanima za slovstvo, kjer se nekoliko naslonijo na realizem. To gibanje je zelo naglo nastalo in se raz-

širilo, ne da bi ustvarilo kaj trajnih in boljših del.

V mladem rodu je imelo precej zaslonbe. Vzraslo je precej pesnikov in pisateljev. Morda je najpomembnejši med vsemi pisatelji Steyn Strevels.

Pisatelj Cyriel Buysse je v svojih opisih nekoliko naturalist. Snov zajema iz kmetijskega življenja in pripada isti šoli kot Strevels. Prva dela ga kažejo kot učenca Zolaja; poznejša dela so resna in brez surovih izrazov ter brez primesi naturalizma.

MODERNO FLAMSKO SLOVSTVO

V krog modernih pisateljev pripada Maurits Sabbe. Njegove novele in romani so satira na malomeščansko družbo.

Po svetovni vojni se je slovstvo poživilo in doseglo precej uspeha. Med modernimi sta omembe vredna Felix Timmermans, ki ga vsakdo pozna po delih »Župnik iz cvetočega vinograda«, »Peter Bruegel«, »Junaki iz Alcazarja« i. dr. in pa Ernest Claes, pisec romana »Beloglavček« in »Pokojni župnik Kampens«.

SPLOŠNA OCENA

Flamska literatura je samonikla in se je v teku stoletij hitro razvila. Obsegala je več literarnih šol; a redke so bile, ki so obrodile vsaj nekaj trajnega in vrednega.

Značilna je za te flamske pisatelje ozka povezanost z narodom; skoraj vsa flamska literatura je ljudska in zelo blizu preprostemu človeku.

Španski redovi po državljanski vojni

Španski list »Razón y Fé« je objavil podatke, koliko članov so izgubili redovi v državljanski vojni. Najprej poudarja, da je popolnoma zmotna trditev nekaterih protestantskih listov, da namreč ženski samostani niso trpeli nobene škode. Dokazano je, da so anarhisti na grozoten način umorili 124 usmiljenk. Izgube moških redov pa so še večje. Znašajo 2466 oseb, t. j. 20% vseh v Španiji pred vojno živečih redovnikov. Marsikateri škofije kakor Toledo, Tortosa, Lerida so izgubile nad polovico redovnikov. Dva redova: bosonogi avguštinci in dominikanci so izgubili celo dve tretjini svojih članov. Večje izgube so pretrpeli še sledeči redovi: Sinovi Marijinega srca 369, frančiškani 216, jezuitje 119, salezijanci 100, kapucini 95.

Tudi gmotna škoda, ki so jo ti redovi pretrpeli, je velikanska. Porušeni so samostani, cerkve, šole, znanstveni zavodi in knjižnice. Redovi, ki se bavijo s poučevanjem mladine, se nekaj let ne bodo mogli začeti s poukom, ker manjka učnih moči. Vsi redovi tožijo zaradi pomanjkanja novih poklicev. Vzrok tega je ta, da je silno veliko dijakov padlo v vojni.

Zato pa: Vojne, reši nas, o Gospod!

Semenišče za Mehiko v U.S.A.

Znano je, da so v Mehiki že dolgo vrsto let zaprta vsa semenišča. Tako služijo semenišče v Guadalajari za vojašnico, v Jalisco za muzej, knjige semeniških knjižnic pa državne oblasti razprodajajo kot star papir.

Da bi se duhovščina kljub temu mogla ohraniti mehikanskemu narodu, so katoličani Združenih držav ustanovili semenišče v Montezumi, ki leži prav na meji severnoameriških držav z Mehiko. L. 1937. je bilo število bogoslovcev v tem zavodu 360, l. 1938. pa že 443. Tega leta je prešlo posvečenje tudi prvih 31 bogoslovcev, ki so se izšolali v tem zavodu. Zavod vodijo španski jezuiti.

Skrbi ameriških nekatoličanov

Nekatoličani v Ameriki so neprestano v skrbeh, da ne bi vpliv katoliške Cerkve preveč narastel. V ta namen so osnovali posebno »Ligo za ločitev Cerkve od države«, ki budno pazi, da se država ne bi kako »spozabila« in začela Cerkev podpirati.

V državi New York so ti gorečnejši opazili, da imajo kaznilnice svoje kapele in svoje duhovnike. Takoj so vložili protest na najvišje sodišče, češ da je to proti zakonu o ločitvi Cerkve in države. Sodišče pa jih je na sledeči način zavrnilo:

Res bi bilo to proti gori omenjenemu zakonu, če bi država duhovnike plačevala in kapele oskrbovala.

Toda za duhovnike skrbijo verniki, kapel pa tudi ni sezidala država, ampak kaznjenci sami od sebe. Če bi jim država to prepovedala, bi se pregrešila proti drugemu zakonu, ki pravi, da se noben državljani ne sme ovirati v izvrševanju svojih verskih dolžnosti.

Časi so taki, kakršni smo mi!

Sv. Avguštin

Sto let Manzonijskih „Zaročencev“

Pred 100 leti je največji italijanski romantik in vodilni zastopnik verske usmerjenosti Aleksander Manzoni izdal v tretji, končni izdaji roman »Promessi sposi« (zaročenci). 20 let je Manzoni delal pri tej pesnitvi, ki je eden najvažnejših katoliških umotvorov zapadnega duha. Duhovna jasnost in vedrost, ki jo odseva na pripovedno delo, nista padli kot zreli sad v umetnikovo naročje, ampak je bilo treba dolgih let zorenja in rasti.

MANZONIJEV VERSKI RAZVOJ

Trdno krščansko vernost, ki jo je imel Manzoni v poznejših letih in ki prav »Zaročenci« odlikuje, si je moral pesnik šele pridobiti. Vero svojih otroških let je izgubil, v prvem desetletju devetnajstega stoletja pa je našel spet pot do verskega prepričanja svoje mladosti in to v zakonu s Henriko Blondel. Povratek k veri je pomenil tudi prevrat v pesništvu. Opustil je racionalistično smer in odslej je njegovim zanosnim liriki in tudi realističnemu ter humorističnemu pripovedništvu dajala hraniva narava in zgodovinska danost, ki jo je gledal kot od Boga hoteno in polno smisla.

OPROŠČEN VPLIVA JANZENIZMA

Sprva je ležala na pesniku še neka temna senca, vpliv njegove žene, ki je bila janzenističnega mišljenja. A v njegovih »Duhovnih himnih«, ki so nastali 1812 do 1819, se mu je že posrečilo, otresti se morečega otožja, kajti »Sv. Rešnja Kri«, ki jo pesnik opeva, »ni prelita samo za izvoljence, ampak za vse ljudi.«

NAJVEČJA MANZONIJEVA STVARITEV

Vso svojo pesniško silo je Manzoni položil v roman »Zaročenci«. Tu imamo polnost klasične harmonije, celotno nepristransko, a obenem s sočustvovanjem prikazano sliko človeškega življenja in sveta z vsemi sencami, pa tudi z bleščočimi lučmi, boj med pravico in krivico in končno poseg Previdnosti, ki nenadno zavihiti z bičem, da kaznuje in spet uspostavi izgubljeno ravnotežje: božje kraljestvo, ki se uresniči vsaj v človeških srcih, vsaj v oni meri, kakor je na zemlji sploh mogoče.

Rimski promet in širjenje krščanstva

»Milost gradi na naravi,« božja milost torej posega v dogodke ne proti naravi, ampak na njej gradi. To se je tudi uresničilo pri hitrem razširjanju krščanstva po vsem tedaj znanem kulturnem svetu.

Širjenje krščanstva je pospeševala sijajna organizacija prometa v rimskem cesarstvu.

Znano je, da so bila središča države zvezana med seboj in z vojaškimi taborišči ob mejah. Obstajal je reden promet s poštnimi vozovi, ki je bil bolj urejen kakor v Nemčiji v prvi polovici devetnajstega stoletja in je zato bilo možno hitreje potovati. Posebno hitra pošta pa je bila pošta z jezdeci.

Manj je znano, da so Rimljani organizirali promet ne samo v imperiju, ampak tudi v ostalem tedaj znanem svetu. Odkar je bil 30. l. pred

Kr. Egipt pridružen rimski državi, so hodili rimski trgovci v daljno Vzhodno Indijo. Potovali so iz Aleksandrije in gori po Nilu do Berenike, zelo živahnega pomorskega mesta, in skozi Arabski zaliv v Indijski ocean. Vsa pot je trajala 6—7 mesecev tja in nazaj. Brez dvoma je izrek Horacov eno stol. pr. Kr. (Ep. I., 1), da rimski trgovec potuje do »skrajne Indije«, treba razumeti dobesedno.

Izkopanine v Pompejih tudi kažejo na to. Tu so izkopali majhen slonokoščen kip indijske boginje lepote in rodovitnosti Lakšmi, žene boga Višnu. Kult te boginje na bližnjem in daljnem vzhodu je zelo star in še zdaj razširjen v Indiji pri nižjih plasteh prebivalstva. Izkopanine v Pompejih pričajo znova o tem, kako sijajno je bil ob Kristusovem času organiziran promet.

Katoliška univerza v Lovanju

Med katoliškimi univerzami po svetu je do zadnjih dni zelo slovela ena najstarejših evropskih univerz, univerza v Lovanju (Louvain, Löwen). Dogodki preteklih tednov so pahnili tudi Belgijo v vojno in tako so se vrata te univerze za nedoločen čas zaprla.

Lovanjsko univerzo je ustanovil l. 1425. papež Martin V. V 15. in 16. stoletju je bila žarišče zapadne kulture in je odločilno vplivala na duhovno življenje zapadnih narodov. V 17. stoletju je uživala ugled zlasti pravna fakulteta. Število slušateljev se je gibalo med 7—8000, kar je za tisti čas naravnost velikansko število. Francoski revolucionarji so jo l. 1797. zaprli, toda po obnovitvi belgijske države so škofje ustanovili novo univerzo v Malinesu, a že po enem letu so prenesli njen sedež nazaj v zgodovinsko mesto Lovanj. Pred svetovno vojno l. 1914. je število univerza 2500 dijakov, prva leta

po vojni je število naraslo na 3200, v zadnjem času pa jo je obiskovalo 4500 slušateljev. Profesorski zbor šteje 140 profesorjev. Po svetovni vojni so univerzo, ki je radi nemškega obstreljevanja veliko trpela, preuredili in ji dodali nova poslopja. Država priznava diplomo te univerze za enakovredno državnim. Slušatelji so seveda v glavni vrsti domačini, Valonci in Flamci. Da se izogone profesorji večim sporom med tema dvema narodoma, se vrše predavanja v obeh jezikih, francoskem in flamskem. Od inozemskih slušateljev je največ Amerikancev. Univerza je znana tudi Slovencem, saj je na njej že marsikateri slovenski jezuit končal svoje modroslovne in bogoslovne študije.

Dal Bog, da bi mogla univerza čimprej zopet vršiti svoje kulturno poslanstvo in nadaljevati z delom, ki ga je morala radi vojne prekiniti.

Pa matuci...

Matura je končana. Kakor preganjana srna zapušča Sergij zatočili Pariz. Neka divja strast po svobodi, zraku, svetlobi, po gozdu in zelenih travnikih vlada v njem.

Očetov letni dvorec mu je kakor raj. Tod bo spet človek v naravi; užival bo lepoto in krasoto barv; rad bi postal spet lep in krepak, da bo potem z zanosno, svežo močjo pričel poklicne študije. Izvrstno mu tekne prva večerja na zračni verandi, polni vonjav, v družbi ljubega očeta.

Sonce se začinja spuščati v večerno zarjo. Čez velike črne oči le-

pega fanta švigne tedaj lahna senca. Za trenutek mu misel obstane ob materi, sladkem soncu njegove mladosti, ki je prezgodaj zašlo.

»Dovoli oče, da nesem k njenemu grobu prvi pozdrav!«

Oče pokima. Molče vzameta vsak svoj plašč in palico in gresta v večernem hladu do kapelice, kjer je počivala najboljša izmed gospa.

Sergij hoče odpreti vrata kapele in vpraša:

»Ali ne bi za trenutek vstopila?«

»Pusti to!« odgovori oče hladno.

Gresta h grobu. Bel kamen, brez križa in na njem v zlatu zapisano:

»Louise de Berthier. Née 1907. 32 ans.«

Sergij poklekne na kamen. Čelo pritiska na mrzli marmor in priščno moli. Gospod de Berthier pa stoji poleg popolnoma okorel. Nesmiselna vera sinova ga muči. Zanj ni drugega kot življenje in za življenjem neusmiljena praznina!

Sergij vstane. Na njegovem čelu je mir. Tako tiho in jasno mu je v duši, kakor da bi za trenotek počival na materinem srcu.

Telesa umirajo, ljubezen ostane. Življenje trga, smrt plemenite ljudi tesneje druži.

Molče se vračata oče in sin domov: Sin, kakor da bi ga spremeljala nevidna materina roka, oče, z grozo v svoji samoti brez Boga.

*

Se preden odpodi »prvi dan svobode« jutranje megle in somrak, skoči Sergij lahko oblečen na kolo. Divje podi. Cilj: 80 km. Mora ga doseči!

Šestdeset kilometrov je že za njim. Truden je. Nekaj mu pravi: »Dovolj je za danes...!« Dovolj? Brr... kdo bi ostajal sredi pota! Naprej! Hočem in moram do cilja! Obleka je premočena. Lasje se prijemljejo čela in lic. Razgret sope. Usta so vroča in suha, kakor v vročici. Pa vendar dospo do cilja.

Tod je lepa kmetija, pododavana, ki jo je dal oče v najem. Stoletni hrasti mečejo globoke sence. Iz skalnega izvirka teče ledeno mrzla voda, in v kuhinji je pripravil zakupnik dobro kosilo.

Najprej piti in nato odpočiti se v hladni senci. Rečeno, storjeno! Komaj leže v mehko travo, že zadremlje od preutrujenosti. Ne za dolgo, kajti kmetica ga zbudi. Vesel hoče poskočiti, aii, ledeni pot ga oblije in v glavi čuti bodečo bolečino.

Z dišečo jedjo se okrepča in z mrzlim mlekom osveži, toda še vedno ga ledeno stresa. Ni mu prav in hitreje kot je imel v načrtu, se vrača domov.

*

Ali je to prava pot? ... Zdi se mu brez konca, nogi sta mu kakor iz svinca. Dvakrat toliko časa potrebuje za vrnitev.

V prijazni nestrpnosti ga pričakuje oče. Vendar kakšna izprememba! Gospod de Berthier mora sam večerjati, kajti Sergij leži že mrzliččen v svoji lepi sobi.

Še ponoči pride zdravnik. Skoraj 41! Akutna pljučnica. Prekomerno učenje je oslabilo srce in telo, današnja vožnja je bila zanj preveč, ledeno mrzla voda in kratek počitek na mrzlih tleh sta storila ostalo. Gospod de Berthier posluša zaskrbljeno zdravnika. Boj med življenjem in smrtjo.

Zalosten odhaja zdravnik po širokih, svetlo razsvetljenih stopnicah in ko stopi v avto, vzdihne: »Ubog, lep fant!«

Hudi dnevi, hude noči! Mlado, vitko telo se bori divje s smrtnosno vročico.

*

Zunaj je jesen. Zlata, topla sončna luč vsepovsod! Zanjško veselje sili v tiho sobico in dišeči vonji napolnjujejo zrak. Sergij pa počasi doumeva, da je bitko izgubil. Njegovo življenje bo pomlad brez poljetja in jeseni.

Oče često prihaja in čuje ure dolgo pri njegovi postelji. Govorita malo. Bolečina in ljubezen sta kakor najbolj molčeči menihi. Z grozo gleda oče blede rumeno barvo obraza in rok. Sergij je kakor da bi rastel, in oči se pogrezajo vedno globlje.

Prijatelji prihajajo in odhajajo. Pisma, razglednice, cvetlice, darovi napolnjujejo mizo. Fantu ni nič več za vse to. Pričakuje nekoga, ki bi rad prišel, ki pa priti ne sme, pričakuje prijatelja svoje matere.

*

Počasi so šli mimo trije mukepolni tedni. Sergija so prenesli v Pariz.

Oče sedi zopet pri bolniški postelji. Zdaj ima Sergij neko prošnjo do gospoda de Berthier: »... Župnika... sveto obhajilo!«

De Berthier mrtvaško pobledi. Ničesar ne odgovori, obrne se proč in gre drgetajoč ven. Sergij ga nič več ni videl.

Stari duhovnik pa pride. Na skrivaj, da ne bi očetu delal neprimlik. Nobenega oltarja, nobene sveče, samo podarjene cvetlice so pri postelji. Usmiljeni Samarijan »na samotni poti« sredi velemesta.

Trikrat prejme Sergij sveto obhajilo. Pariška bolniška sestra je začudena nad mirom, ki se odraža na bolečine polnem lepem obrazu umirajočega fanta. Že meni, da se bolniku boljša. Modrost svetá, ki ne razume moči duha.

— — —

Zadnje jutro. Noč je bila strahotno dolga in tesnobna. Sergij je truden do smrti in čuti bližino svoje matere ter roko smrti.

Župnik pride: »Bog s teboj! Kakšna je bila noč.«
»Končano je! Danes grem domov...!«

Duhovnik ne verjame in ga motri. Sergij je boljši? Lesk oči je jasnejši.

»Ne dajte se premotiti. Mati že čaka! Rad se poslovim... toda... moj ubogi... dragi oče... Moj Bog, usmiljenje!«

Vroče solze so oblike temne oči.
»Njegova duša je v tvojih rokah!« — Sergij gleda svetlo, preseščeno.

»V moji roki...? Čudna beseda!«
»Sergij, tvoja plemenita mati je umrla zate. Ti bodi žrtev za svoje-ga očeta!«

»Kako, moja mati zame umrla?«
»Da, moj dragi otrok, zate! Se spomniš, kako temna pota si hodil po svojem prvem sv. obhajilu? Daleč od Boga, prevzet od napuha in počutnosti. Tvoja mati je vedela vse, prav vse. Vzela je svoje velikušno srce in ga ponudila Bogu v dar za tvojo bledečo dušo. Žrtev je bila sprejeta. Umrla je in ti si našel pot k Gospodu, svojemu Bogu... Se še spominjaš tiste Svete noči?«

Ozki, nežni obraz se je boleče razjasnil. Joka. O, zdaj ve vse.

Sivolasi duhovnik molči. V bolniški sobi je, kakor da bi plavali svetli angeli miru.

Tedaj pretrga Sergij tišino. Dvigne svoje bele roke. Obledelo izmučene dlani, razpne kakor žrtveni kelih, kakor roke mašnika pri darovanju.

»Gospod Bog! Tu je moja mladost, moja sreča, moja lepa bodočnost... usmiljenje... reši mojega očeta!«

Omašne, mrzel pot mu oblije visoko čelo, nagne glavo in sope truden do smrti. Župnik je ganjen in moli tiho: »Dopolnjeno je! Amen! Amen!«

Bitke je konec. Lepo močno telo je zlomljeno, toda ljubezen je zmagala.

Pariška strežnica pride, duhovnik odide.

*

Pred hišo in cerkvijo vrvi pisana množica. Kolesarska dirka je. Vsak trenutek pričakujejo zmagovalca. Godba igra, avtomobili drdrajo. Vse je v veselem razpoloženju.

Duhovnik gre mimo, ne da bi se zmenil. Njegova duša je še polna veličastva milosti, ki je vanj pravkar smel zreti.

Hitro stopi v hišo božjo, da bi se od srca zahvalil. Toda kakor zvezan obstane. Pred kipom Zalostne Matere božje, blizu vrat kleči na prašnem klečalniku gospod de Berthier.

Skrivnost ljubezni! Tam leži bela in blede sveta žrtev mladosti, in pri nogah Matere usmiljenja potrži oče.

*

Nekaj dni nato je Sergijev pogreb.

Veličasten je, kajti gospod de Berthier je zelo pomemben inženir, sin nekega prej zelo znanega politika in fanatičnega sovražnika Cerkve.

Božje maščevanje, maščevanje božjega srca. Neznane globine usmiljenja. Ti, veliki Bossuet, prav imaš: »Kristus ima svoje skrite prijatelje prav povsod, tudi v salonih sovražnikov križa in v palačah Kristusovih preganjalcev!«

Odg urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijonska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).